

har evnen til å skape rom i sine innspillinger, en opplevelse av å være nær koret, veldig nær. Hør bare på den stille skjønnheten i klangen når de synger *Un soir de neige*, en kveld med

snø. Det er den personifiserte roen, som er nedtegnet av en som ikke alltid hadde roen selv. Det intenst inderlige blir aldri klamt hos Poulenc, det blir elegant, smektende og i sitt ytterste

vesen klovneri. Det er noe helt annet. Noe aldeles helt annet.

Åndens kamp. Samtidig med utgivelsen, spilles Poulencs opera *Karmelittsøstrene* på Kungli-

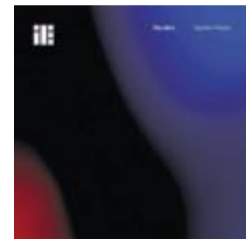
«Følelsene får sitt, bønnene er klare, fornemmelse av katedral fordufter ikke»

ga Operaen i Stockholm. Det handler om åndens kamp mot materialismen, troen mot den gudløse revolusjonen, retten til tro, selv om man ikke lever midt iblant dem som til en hver tid gjør vedtakene. Historien om karmelittsøstrene foregår når den franske revolusjonen flammer på det heteste, søstrene – som lever som en enklave og som dypest sett kan oppleves som en trussel, blir skutt, en etter en. Sterke scener og til slutt mirakuløs vakker musikk. Da Den Norske Opera gjorde den for en del år siden, skrudde dramaet seg til så det smertet. I Stockholm er det mange fakter, til dels melodramatiske grimaser og få klare linjer. Men suverene stemmer, som sto godt, selv med geberder. Så kan en si at de siste ti minuttene var verd pengene, henrettelsesscenen tar alltid tak. Men den ventet vi to og en halv time på.

Tå heller Sverige-turen med Radiokören. Det er Poulenc med tro, inderlighet og atskillig smil. Skinnende korkkultur.

Hayden Powell ble hyllet for sin debutplate. Nå er han ute med *The Attic*. Foto: Andreas Ulvo

CD JAZZ

Hayden Powell
The Attic
Inner Ear/Musikkoperatørene

Et helhetlig musikalsk inntrykk der Powells stemme klinger sterkest.

Ren trompet

■ Anmeldt av
Arne Guttormsen

arne.guttormsen@vl.no 22 310 392

Hayden James Richard Powell (født 1983) er opprinnelig engelsk, men flyttet til Norge som barn og vokste opp i Molde. Begge foreldrene er musikere, og en oppvekst på Moldefestivalen og musikklinja på videregående forklarer at det ble jazzmusiker av ham med bachelor i utøvende jazz fra NTNU.

Hyllest. I høst kom trompetisten og komponisten med sin debut-CD. Den har allerede rukket å få en rekke kritikeres hyllest, et kor det er lett å istemme. Han har alliert seg med dyktige norske musikere og en hollender; Jo Skaansar (bass), Eyold Dale (piano), Jasper van Hulten (trommer), Tore Brunborg (tenorsax) og Erik Johannessen (trombone).

Trompeten får lyde. Likevel er det definitivt Powells stemme det klinger av. Han har signert de fleste sporene, og det gir et helhetlig musikalsk uttrykk. Trompeten får lyde som det den er, ingen tekniske eller elektroniske fiksfakserier, men et godt bud på å finne sitt eget leie, og det bærer vel så mye med som mot tradisjonen.

«Dyp beundring kan i verste fall føre til lammende ydmykhet som flater det hele ut til noe intetsigende og kjedelig for dem som ikke deler lidenskapen. Knut Erik Sundqvist havner aldri der»

dette er rett og slett et musikalsk overskuddsforetagende. Samspillet med Nils Anders Mortensen på piano er årvåkent og tett. Det er fascinerende å oppleve bassen så virtuost behandlet som soloinstrument, når du i et øyeblikk tenker at du hører en cellosonate får du plutselig en overraskelse når et virtuost løp bare fortsetter en oktav til nedover. Det er i det hele tatt svært få kjedelige øyeblikk på denne platen.

& Streicher

Når Knut Erik Sundqvist hyller sin store helt Giovanni Bottesini, er det ingen overraskelse at han har beholdt humøret og klarer å formidle musikken med glimt i øyet. Samtidig spiller han disse sjeldne komposisjonene med det dypeste musikalske alvor. Foto: Oivind Arvola

gende og kjedelig for dem som ikke deler lidenskap med utøveren. Knut Erik Sundqvist hav-

ner aldri der. Han gjør i beste fall noe av det samme som Ludwig Streicher gjorde med ham

selv for 33 år siden; han skaper entusiasme og begeistring på vegne av instrumentet sitt,